

Αθωνική

ΙC | ΧC
NH | ΚΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 235

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Περί Μοναχικής Πολιτείας

Ὡ μοναχέ ἀμόναχε, σύντροφε ἰδικέ μου, ἄκουσον τῶν ρημάτων μου, φίλε καὶ ἀδελφέ μου. Τῶν μοναχῶν ὁ στολισμὸς εἶναι ἡ σωφροσύνη, κάλλος δὲ ἡ ὑπακοή καὶ ταπεινοφροσύνη, ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα ἡ ἐλεημοσύνη, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἶν' ἡ ἀκτημοσύνη, ὡς ἄριστον ἢ προσευχή, ὡς δεῖπνον ἢ νηστεία καὶ ὡς ποτόν τὰ δάκρυα καὶ ἡ εὐχαριστία. Ὡς στῤῥωμα ἢ ὑπομονή, ἀγάπη δὲ ὡς σκέπη καὶ ὡς καλὸν προσκέφαλον ἢ σιωπή ὡς πρέπει. Ἡ ἄγρυπνος ἀνάγνωσις ψυχωφελῶν βιβλίων εἶναι ὡς ὠραιότατον καὶ στερεὸν κελλίον, ὡς ὄπλον δὲ νικητικόν κατὰ τῶν καταράτων εἶναι ἡ ἐξαγόρευσις πάντων τῶν ἐγκλημάτων· εἶ τις λοιπόν τῶν μοναχῶν πολιτευθεὶ ἀλλέως οὐκ ὄψεται τὸ πρόσωπον Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως· τὸν ταπεινὸν τὸν μοναχὸν ὅλοι τὸν εὐλαβοῦνται ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες τὸν βλέπουν καὶ φοβοῦνται. Τὸν δὲ ὑψηλοκάρδιον ὅταν τὸν θεωροῦσι ὅλοι τὸν ἀτιμάζουσι καὶ τὸν κατηγοροῦσι, ὀρῶντες πῶς εὐρίσκειται ὡς μοναχὸς τῇ τάξει καὶ πάλιν πολιτεύεται ὡς κοσμικὸς τῇ πράξει. Ἄν μοναχὸς τις ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν ἀργίαν καὶ τὰ ποικίλα φαγητὰ τρώγει μὲ λαίμαργίαν αὐτὸν τὸν σκώληκα τῆς γῆς κατὰ πολλὰ μιμεῖται ὅστις τῆς γῆς τὰ χῶματα τρώγει καὶ δέν κινεῖται. Πάλιν ἐάν τις μοναχὸς τὸ σῶμα καλλωπίζῃ, τὰ ἀγαθὰ ἀπέλαβε, ἄλλα ἄς μὴν ἐλπίζῃ, κατὰ τὸν Ἀθανάσιον τὸν στυλὸν τὸν ἐδραῖον, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ φῶς τῶν Ἀλεξανδρέων. Εἶ τις ἔχει ἀνάπαυσιν, λέγει, ἐδῶ μεγάλην, ἄς μὴν ἐλπίζῃ τὴν αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην. Ἄλλ' ὦ, Πατέρες μοναχοί, λαλῶ τώρα πρὸς ὅλους: μακρύνθητε μετὰ σπουδῆς ἐχθίστου τοῦ πανώλους καὶ ἄρατε τὸν ἐλαφρὺν ζυγὸν ὁποῦ προστάζει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς καὶ "δεῦτε πρὸς με" κρᾶζει. Ζηλώσατε τὸν Πρόδρομον, τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν ἵνα κληρονομήσατε Χριστοῦ τὴν Βασιλείαν.

Περί ταπεινώσεως

Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς τὸν Κύριον μιμεῖται·
Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς οὐδέποτε θυμοῦται·
Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς οὐδέποτε καυχᾶται·
Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς οὐδένα κατακρίνει·
Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς οὐ θέλει ἐξουσίας·
Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς φεύγει τὴν παρρησίαν·
Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς φεύγει τιμὰς ἀνθρώπων·
Ταπεινώσιν ὁ ἐνδυθεὶς συμβούλιον λαμβάνει·
Ταπεινώσιν βδελύττεται φορέματα ὠραῖα.

✘ Νά κάνετε πολλή προσευχή γιὰ τὸ θέμα τῆς σαρκός. Ἡ ἁμαρτία αὐτὴ μπαίνει μὲ τὸ τσουβάλι καὶ βγαίνει μὲ τὸ σταγονόμετρο. Χρειάζεται προφύλαξι ἀπὸ παντοῦ καὶ πάντοτε.

✘ Ἐλευθερία ἔχει ὁ ἄνθρωπος μόνο ὡς πρὸς τίς ἐπιλογές του: νά διαλέξῃ γιὰ ἀφεντικὸ ἢ τὸν Χριστὸ ἢ τὸν διάβολο. Ἀπὸ ἐκεῖ κι ἔπειτα ἀρχίζουν οἱ ὑποχρεώσεις καὶ στὴν μιά καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση. Πολλοὶ ἀποκαλοῦν καταπίεσι τίς ὑποχρεώσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ μιλάμε γιὰ ἀγῶνα.

† **Γέρων Ἐπιφάνιος**

✘ Νά μὴν κάθεσθε τὴν ὥρα τῆς Θεῆς Λειτουργίας. Ὁ νοῦς σας νά μὴν πετᾷ ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ὅσο θὰ εἰσθε στὴν ἐκκλησία νά διαθέσετε ὅλο τὸν χρόνο σας στὴν προσευχή.

✘ Ἡ ἐλεημοσύνη μᾶς βοηθᾷ νά συναντηθοῦμε μὲ τὸν Θεὸ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο. Εἶναι φανέρωσι ἀγάπης, ἔκφρασι ταπεινώσεως, προσφορὰ χαρᾶς. Μᾶς ὁμοιώνει μὲ τὴν πηγὴ τῆς ἀγάπης, τὸν Θεὸ.

✘ Ὅταν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἐγγίζει, αἰσθανόμαστε τὴν αἰωνιότητα. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά γίνῃ κατανοητὸ μὲ τὴν λογικὴ. Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ μὲ τὸν δικό Του τρόπο, πού ξεφεύγει τὴν λογικὴ. Δέν πρέπει νά εἶμαστε ὑπερβολικὰ λογικοὶ στὴν χριστιανικὴ μας ζωὴ.

† **Γέρων Γεώργιος Καρολίδης**

✘ Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ, τόσο ἔχει ἀγάπη καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ἀγαπᾷ σὺν εἰκόνας Θεοῦ, μὲ σεβασμὸ, λεπτότητα καὶ ἁγιασμὸ.

✘ Ὅταν δῶ ἄνθρωπο ἐκνευρισμένο, προσεύχομαι νά τὸν εἰρηνεῦσῃ ὁ Κύριος καὶ δέν ἀκούω τί λέγει. Γι' αὐτὸ καὶ δέν στενοχωροῦμαι. Ὅταν θὰ ἡρεμῆσῃ καὶ θὰ δοθῇ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία, τότε τοῦ ὁμιλῶ, διότι τότε μόνο εἶναι σέ θέσι νά καταλάβῃ τὴν ἀφροσύνη του.

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς**

✘ Ἐνα κλειστὸ σπίτι εἶναι τελείως σκοτεινὸ. Ἄν ἀνοίξῃς τὸ παράθυρο, βλέπεις τὰ μεγαλύτερα ἀντικείμενα. Ἄν ἀνοίξεις καὶ τὴν πόρτα, διακρίνεις καὶ τὰ μικρότερα πράγματα. Ὅταν μπῆ μέσα ὁ ἥλιος, βλέπεις καὶ τὴν σκόνῃ πού αἰωρεῖται. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ψυχὴ, πού δέχεται τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου.

† **Γέρων Ἰερώνυμος**

M

ετά τον θάνατο του Κυρίου ήμων Ίησου Χριστού, αφού τήρησε τό Σάββατο, σύμφωνα μέ τον Νόμο, κι ενώ χάραζε ή πρώτη ήμέρα τής εβδομάδας, ή Μαρία ή Μαγδαληνή και ή άλλη Μαρία (κάποιοι μιλουν για τήν ίδια τήν Παναγία μας και άλλοι για τήν Μαρία, τήν μητέρα του Ίακώβου) πήγαν στό μνημείο. Τότε τούς εμφανίσθηκε Ἄγγελος λαμπρός, πού τούς ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Ίησους δέν βρισκόταν πιά ἐκεῖ, ἀλλά εἶχε ἀναστηθῆ. Ἀναστατωμένες, δέν κοίταξαν καν μέσα στόν τάφο, ἀλλά ἔτρεξαν νά μεταφέρουν τήν εἶδησι στους Ἀποστόλους. Τότε ὁ ἀναστημένος Κύριος φανερώθηκε στόν δρόμο τους και τίς χαιρέτησε. Ὅταν οἱ δύο γυναῖκες διηγήθηκαν τά συμβάντα στους Ἀποστόλους, ἐκεῖνοι δέν τίς πίστεψαν.

Τήν ἄλλη ήμέρα, μόλις ἐφεξε, ή Μαρία ή Μαγδαληνή πήγε για δεύτερη φορά στόν τάφο. Βλέποντάς τον ὄντως κενό, πήγε νά τό πῆ στόν Πέτρο και τόν Ίωάννη, οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν ἐπί τόπου. Ὅταν ἀναχώρησαν οἱ δύο μαθηταί του Κυρίου, ή Μαρία ή Μαγδαληνή ἔμεινε μόνη κοντά στόν τάφο, κλαίγοντας και συλλογιζόμενη ποιός θά μπορούσε νά εἶχε πάρει τό σῶμα του Κυρίου. Τότε, παρουσιάσθηκαν μπροστά της δύο

M A R I A

Ἄγγελοι και τήν ρώτησαν γιατί ἔκλαιγε. Ἐκείνη ἐξεπλάγη και, γυρίζοντας, εἶδε τόν Κύριο ήμων Ίησου Χριστό, πού τής ἔκανε τήν ίδια ἐρώτηση. Θεωρώντας πώς εἶναι κάποιοι κηπουρός, ή Μαρία ή Μαγδαληνή τόν ρώτησε ἂν εἶχε πάρει ἐκεῖνος τό σῶμα του Κυρίου. Μόλις ὁμως ὁ Ίησους τήν ἀποκάλεσε μέ τό ὄνομά της, ἀναγνώρισε τήν φωνή Του και φώναξε "Δάσκαλε". Ἐσκυψε νά Του φιλήσῃ τά πόδια, ἀλλά Ἐκεῖνος, ἐπιθυμώντας νά τήν ὀδηγήσῃ σέ μιὰ ὑψηλότερη κατανόησι τής καταστάσεως, στήν ὁποία βρισκόταν τό σῶμα Του μετά τήν Ἀνάστασι, τής εἶπε: **"Μή μου ἄπτου ὀύπω γάρ ἀναβέβηκα πρὸς τόν πατέρα μου"**. Και τήν ἔστειλε νά ἀναγγεῖλι στους ἀδελφούς ὅλα ὅσα εἶχε δεῖ.

Ἔτσι, γινόμενη "ἀπόστολος τῶν Ἀποστόλων", ή Μαρία ή Μαγδαληνή ἔμεινε μέ τούς μαθητάς και τήν Παναγία μας, συμμεριζόμενη τήν χαρά τους.

Ἱστορεῖται πώς ή ἁγία ἐγκατέλειψε ὕστερα ἀπό λίγο καιρό τήν Ἱερουσαλήμ για νά πάῃ στήν Ρώμη και νά ζητήσῃ ἀπό τόν τότε αὐτοκράτορα Τιβέριο νά ἀποδώσῃ δικαιοσύνη για τήν ἄδικη καταδίκη, πού ἐξέδωσε ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Παρουσιάσθηκε, λοιπόν, ή Μαρία ή Μαγδαληνή στόν αὐτοκράτορα και του δήλωσε ὅτι, μετά τό Πάθος, ὁ Χριστός ἀνέστη, κομίζοντας σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους τήν ἐπαγγελία τής Ἀναστάσεως. Ὁ Τιβέριος ἄκουσε τήν καταγγελία της και κάλεσε τόν Πιλάτο, ὁ ὁποῖος προσπάθησε νά δικαιολογηθῆ, ἐπικαλούμενος τίς πιέσεις πού δεχόταν ἀπό τούς Ἑβραίους και τόν κίνδυνο ἐξεγέρσεως τους κατά τῶν ρωμαϊκῶν Ἀρχῶν. Ὁ Τιβέριος, ὁμως, δέν πείσθηκε ἀπό τά λόγια του και τόν φυλάκισε. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι, κυνηγώντας ἕνα ἐλάφι, σέ κάποιο κυνήγι πού εἶχαν ὀργανώσει φίλοι του Τιβέριου κοντά στήν φυλακή, ὁ αὐτοκράτορας ἔρριξε ἕνα βέλος, πού βρῆκε στήν καρδιά τόν Πιλάτο, πού τούς παρακολουθοῦσε πίσω ἀπό τά κάγκελα τής φυλακῆς.

Ἐπιστρέφοντας στήν Ἱερουσαλήμ, ή Μαρία ή Μαγδαληνή ἀκολούθησε τήν διδασκαλία του ἁγίου Πέτρου. Τέσσερα χρόνια μετά τήν Ἀνάστασι, καθώς οἱ Ἀπόστολοι βρισκόνταν διεσπαρμένοι σέ διάφορες περιοχές του κόσμου, κηρύσσοντας τόν Λόγο του Κυρίου, σύμφωνα μέ τίς ἐντο-

λές Του, ή Ἄγία συνώδευσε τόν ἅγιο Μάξιμο, ἕναν ἀπό τούς ἐβδομήκοντα μαθητάς, στήν διάδοσι του Εὐαγγελίου. Συνελήφθηκαν και οἱ δύο ἀπό τούς Ρωμαίους και ἐγκαταλείφθηκαν, μαζί μέ ἄλλους χριστιανούς, στό πέλαγος, πάνω σ' ἕνα καράβι χωρίς πανιά και κουπιά, δίχως τροφή. Τό πλεούμενο, ὥστόσο, ὠδηγήθηκε ἀπό τόν Πιλότο τής Σωτηρίας μας, τόν Χριστό μας, στήν Μασσαλία τής Γαλατίας.

Ἀφού ἔπιασαν στεριά, σώοι και ἀβλαβεῖς, οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι δοκιμάσθηκαν ἀπό τήν πείνα, τήν δίψα και τήν περιφρόνησι τῶν κατοίκων τής περιοχῆς, πού ἦταν φανατικοί εἰδωλοάτρες και δέν τούς προσέφεραν καμμία βοήθεια.

Μία ήμέρα, πού οἱ κάτοικοι εἶχαν συγκεντρωθῆ για μία θυσία, ή ἁγία Μαρία παρουσιάσθηκε μπροστά τους και τούς προέτρεψε νά ἀναγνωρίσουν τόν μόνο ἀληθινό Θεό. Σαγηνευμένοι ἀπό τό θάρρος της, οἱ εἰδωλοάτρες ἔδωσαν για πρώτη φορά σημασία στά λόγια της. Ἐκείνη ἐπανέλαβε τήν ὁμιλία της μπροστά στόν Ρωμαῖο διοικητή τής περιοχῆς, Ὑπάτιο, πού βρισκόταν στήν συνάθροισι μαζί μέ τήν σύζυγό του, νά προσφέρουν στά εἰδωλα για ν' ἀποκτήσουν παιδί. Ὁ Ὑπάτιος δέχθηκε τήν Μαρία και τούς συντρόφους της στό παλάτι και ζήτησε πληροφορίες σχετικά μέ τήν Πίστι τους. Χάρι στήν μεσιτεία τής Μαρίας τής Μαγδαληνῆς, τό ζευγάρι ἀπέκτησε παιδί, ἀλλά ή γυναῖκα πέθανε στήν γέννα. Ὁ Ὑπάτιος ξεκίνησε τότε για προσκύνημα στήν Ἱερουσαλήμ. Ἄλλαξε, ὁμως, ξαφνικά γνώμη και ἀποφάσισε νά ἐπιστρέψῃ στόν τόπο, ὅπου εἶχε ἐνταφιασθῆ ή γυναῖκα του. Ἡ ἐκπληξί του ἦταν τεράστια ὅταν βρῆκε ἐκείνη και τό παιδί του ζωντανούς. Ἐμαθε ὅτι εἶχαν ἐπιβιώσει χάρι στίς προσευχές και

ή Μ Α Γ Δ Α Λ Η Ν Η

τίς φροντίδες τής ἁγίας Μαρίας και, εὐχαριστώντας τόν Θεό, ὁ ἄρχοντας και ὅλοι οἱ δικοί του βαπτίσθηκαν Χριστιανοί και ἔγιναν διάπυροι κήρυκες τής ἀληθείας.

Ἡ ἁγία Μαρία συνέχισε τίς ἀποστολικές περιοδεῖς της στήν Αἴγυπτο, τήν Φοινίκη, τήν Συρία, τήν Παμφυλία και ἄλλους τόπους, διαδίδοντας παντοῦ τήν διδασκαλία του Χριστού. Πέρασε κάποιο διάστημα στήν Ἱερουσαλήμ και μετά ἀναχώρησε για τήν Ἐφεσο, ὅπου συνάντησε τόν Ἰωάννη τόν Θεολόγο. Μοιράστηκε τίς δοκιμασίες του και ἀπήλαυσε τίς θεόπνευστες διδαχές του.

Ἀφού ἐξεπλήρωσε τήν ἀποστολή, πού τής εἶχε ἐμπιστευθῆ ὁ Χριστός, ή Μαρία ή Μαγδαληνή, μετά ἀπό σύντομη ἀσθένεια, παρέδωσε τήν ψυχή της στόν Κύριο και ἐνταφιάσθηκε στήν εἴσοδο του σπηλαίου, ὅπου ἐκοιμήθηκαν μεταγενέστερα οἱ Ἑπτὰ Παῖδες (4 Αὐγούστου).

Ἐνα πλήθος θαυμάτων ἐπιτελέσθηκαν στόν τόπο ἐκεῖνο μέχρι τήν ήμέρα πού, τό 899, ὁ εὐσεβῆς αὐτοκράτωρ Λέων ΣΤ' ὁ Σοφός διέταξε τήν ἀνακομιδή τῶν λειψάνων τής ἁγίας Ἰσαποστόλου στήν Κωνσταντινούπολι (4 Μαΐου). Ὑποδέχθηκε τά λείψανα μέ μεγάλη εὐλάβεια και φέροντάς τα στους ὤμους του, τά κατέθεσε στό ἀριστερό μέρος του ἱεροῦ τής Μονῆς του Ἁγίου Λαζάρου, πού εἶχε ἰδρύσει ὁ ἴδιος.

Ἐπιβιώνοντας μέσα ἀπό τίς περιπέτειες τής ἱστορίας, τό ἀριστερό χέρι τής Ἁγίας Μυροφόρου, πού ἀναδίδει εὐωδία, ἀποτελεῖ σήμερα προσκύνημα στήν Μονή Σίμωνος Πέτρου του Ἁγίου Ὅρους. Ἡ Μονή τιμᾷ τήν ἁγία Μαρία τήν Μαγδαληνή ὡς δεύτερη κτιτόρισά της.

Ἡ μνήμη της τιμᾶται τήν 22α Ἰουλίου

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

Ἐνῶ βρισκόταν καθ' ὁδόν, γιά νά ἐπισκεφθῆ μία χώρα ὅπου κατοικοῦσαν εἰδωλολάτρες, ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος, Ἐπίσκοπος Γαλατίας, συνάντησε ἕναν γεωργό, ὁ ὁποῖος καθόταν περίλυπος μπροστά στό νεκρό γαῖδουράκι του καί συλλογιζόταν πόσο μάταια ἦταν ἡ διδασκαλία τῶν Χριστιανῶν. Δέν μπορούσε νά καταλάβῃ τό πῶς τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου τό σῶμα, πού θά φθαρῆ στήν γῆ, εἶναι δυνατόν ν' ἀναστηθῆ ἀφθαρτο.

Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος τοῦ μίλησε γιά τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ καί ὁ εἰδωλολάτρης ζήτησε, γιά νά πιστέψῃ, ν' ἀναστήσῃ τό γαῖδουράκι του. Παρ' ὅλο πού ὁ Ἅγιος τοῦ δίδαξε, ὅτι μόνο οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται σέ κρίσι καί ἀνασταίνονται καί ὄχι τά ἄλογα ζῶα, ὁ εἰδωλολάτρης ἐπέμενε πῶς, γιά νά πεισθῆ, ἔπρεπε ν' ἀναστήσῃ τό γαῖδουράκι του.

Ὁ Ἅγιος Μαρτῖνος ἔστρεψε τό βλέμμα του πρὸς τόν οὐρανό, ὕψωσε τά χέρια του καί προσευχήθηκε:

«Κύριε ὁ Θεός μου, πού ἔγινες αἷτιος σωτηρίας γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀνάστησε καί τοῦτο τό ζῶον, γιά νά ἐπιστρέψῃ καί ν' ἀποκτήσῃ ἐπίγνωσι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, διότι μέ αὐτό τό θαῦμα Σου θά γνωρίσῃ τήν παντοδυναμία Σου καί θά πιστεύσῃ σ' Ἐσένα».

Δέν πρόλαβε νά τελειώσῃ τήν προσευχή του ὁ Ἅγιος καί τό γαῖδουράκι σηκώθηκε ὑγιέστατο καί περπάτησε. Τό θαῦμα αὐτό εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά πιστέψουν καί νά βαπτισθοῦν Χριστιανοί ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐκείνης τῆς χώρας.

ἜΝΑ ΕΛΑΦΙ ΞΕΧΩΡΙΖΕΙ ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΧΟΡΤΑ

Ἐνας ἀναχωρητής ἀποφάσισε νά ζῆσῃ στήν περιοχή τῆς ἐρήμου τῆς Σιέν, στήν Αἴγυπτο. Ὄταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἄρχισε νά τρέφεται μέ ρίζες αὐτοφυῶν φυτῶν, τά ὁποῖα ἔχουν γλυκεῖα γεύσι καί δυνατό ἄρωμα. Ὅστόσο, ὄντας ἄπειρος, μάζεψε καί βλαβερὰ φυτά, μέ δηλητηριώδη χυμό. Μόλις ἔφαγε ἀπ' αὐτά, τόν ἐπιασαν τρομεροί πόνοι σ' ὅλο του τό σῶμα. Ὁ ἄνθρωπος σφάδαζε καί ἐνοιωθε νά πλησιάζῃ τό τέλος του.

Ὄταν συνῆλθε κάπως, ἀποφάσισε νά μὴν φάῃ γιά ἐπτὰ ἡμέρες. Αὐτό ὅμως τοῦ ἔφερε τρομερὴ ἐξάντλησι. Τὴν ἕκτη ἡμέρα, ὅπως κειτόταν ἀποκαμωμένος στό ἔδαφος, τόν πλησίασε ἕνα ἄγριο ἐλάφι. Ὁ ἐρημίτης τοῦ πέταξε ἕνα δεμάτι ἀπὸ τά χόρτα πού εἶχε μαζέψῃ κι ἐκεῖνο, ἀντὶ νά τὰ φάῃ, ἄρχισε νά ξεχωρίζῃ τά βλαβερὰ ἀπὸ τά καλὰ χόρτα. Μόλις τελείωσε τὴν διαλογὴ, τό ἐλάφι ἔκανε μεταβολὴ καί ἔφυγε. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ κατάφερε νά ἐπιβιώσῃ στὸν ἀφιλόξενο ἐκεῖνο τόπο, γιατί ἤξερε πιά, μιά καί τό ἐλάφι τοῦ εἶχε ὑποδείξει, ποιά χόρτα μπορούσε νά φάῃ καί ποιά ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃ

Σίμωνος Μοναχοῦ

Απο
το
γεροντικό
ποιό ἦταν τό

ΔΙΚΑΙΟ ΑΙΤΗΜΑ;

Τεσσερεῖς φίλοι συμφώνησαν νά ἀσκητεύσουν. Οἱ τρεῖς ἠσυχάζαν καί ὁ τέταρτος ἀνέλαβε νά τοὺς ὑπηρετῇ. Ἔδινε τὰ ἐργόχειρά τους στήν ἀγορά τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ κι ἀνέβαζε στό ἠσυχαστήριό τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα. Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια πέθαναν οἱ δύο καί ἔμειναν μόνοι ὁ διακονητής κι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἠσυχαστές.

Κάποτε ὁ διακονητής, πού ἦταν νέος σέ ἡλικία, ἐκεῖ στό χωριό πού κατέβαινε, βρέθηκε σέ πειρασμό καί ἔπεσε σέ μεγάλη ἁμαρτία.

Κοντὰ στό ἠσυχαστήριό εἶχε τό κελλί του κι ἕνας ἅγιος Ἐρημίτης, πού εἶχε διορατικό χάρισμα κι ἔβλεπε μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς του ὅσα δέν μπορεῖ νά διακρίνῃ ὁ ἄνθρωπος. Σ' αὐτόν τον ἅγιο Ἐρημίτη ἀπεκαλύφθη πῶς οἱ δύο ἠσυχασταὶ στὸν Οὐρανὸ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νά παραχωρήσῃ, νά φαγωθῆ ἀπὸ ἄγριο θηρίο ὁ ἀδελφός πού ἔπεσε, γιά νά ξεπλύνῃ μέ τό αἷμα του τὴν ἁμαρτία, ὥστε νά μὴ χάσῃ τὸν Παράδεισο καί χωριστοῦν.

Μία ἡμέρα, καθὼς ἐπέστρεφε ὁ διακονητής ἀπὸ το χωριό, τοῦ ἐπετέθη ἕνα ἄγριο λιοντάρι, ἔτοιμο νά τὸν κατασπαράξῃ. Ὁ ἄλλος ἀδελφός, πού τὸν περίμενε στό ἠσυχαστήριό, εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν κίνδυνο καί, κατατρομαγμένος, ἔπεσε στὰ γόνατα καί παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νά γλυτώσῃ τὸν ἀδελφό του ἀπὸ τά δόντια τοῦ θηρίου.

Οἱ ἄλλοι δύο ἠσυχαστές, ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ, ἔλεγαν μέ θερμῆ:

- Κύριε, κάνε ἔλεος νά κατασπαραχθῆ ἀπὸ τό θηρίο γιά νά ἐξιλεωθῆ.

- Κύριε, σῶσε τὸν δούλο σου ἀπὸ τά δόντια τοῦ θηρίου, φώναζε ὅλο ἀγωνία κάτω στήν γῆ ὁ ἄλλος ἠσυχαστής.

Τότε ἔγινε τό ἀπροσδόκητο: Ἐνῶ τό φοβερό λιοντάρι εἶχε σχεδὸν ἀρπάξῃ μέ τά μπροστινά του πόδια τό θῦμα του ἀπὸ τὸν λαϊμό, ἔκανε ξαφνικὰ μεταβολὴ καί ἐξαφανίστηκε, σάν νά τό ἔδιωχνε μία ἀκατανίκητη δύναμι.

Καί ὁ ἅγιος Ἐρημίτης ἄκουσε φωνὴ νά λῆσ τοὺς δύο στὸν Οὐρανό:

- Εἶναι δίκαιο νά γίνῃ τό αἶτημα ἐκείνου, πού ἀγωνίζεται ἀκόμα μέ τὴν σάρκα κάτω στήν γῆ. Σέ σὰς ἀρκεῖ ἡ ἐκεῖ ἀνάπαυσις καί μακαριότης.

Γεμᾶτος συντριβῆ καί μετάνοια γιά τὴν πτώσι του, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸν κίνδυνο πού διέτρεξε, ὁ διακονητής γύρισε στὸν ἀδελφό του καί, ἀφοῦ ἐξωμολογήθηκε τὴν ἁμαρτία του, κλείσθηκε στό κελλί του μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. ■

ἡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ καὶ ἡ ΙΑΜΑΤΙΚΗ τῆς ΔΥΝΑΜΙ

“**Ε**να βράδυ, πηγαίνοντας στὸν ναό γιὰ τὴν ἀγρυπνία, ὁ Πατὴρ Παῖσιος εἶδε σὲ μιά ἄκρη ἕναν πατέρα μὲ ἕνα παιδάκι σὲ ἀναπηρικό καροτσάκι. Πλησίασε, ἀγκάλιασε τὸν μικρό καὶ τὸν φίλησε.

- Εἶσαι ἕνας ἄγγελος, τοῦ εἶπε. Τό ξέρεις; Καί ἀπευθυνόμενος στὸν πατέρα τοῦ μικροῦ συμπλήρωσε:

- Μεγάλη τιμὴ γιὰ σένα νὰ ὑπηρετῆς ἕναν ἄγγελο. Νὰ χαίρεστε, γιατί θὰ πάτε καί οἱ δύο στὸν Παράδεισο.

Ἐλαμψαν καί τῶν δύο τὰ πρόσωπα ἀπὸ χαρά, γιατί ἔνοιωσαν τὴν θεϊκὴ παρηγοριά.

Ὅσοι διακονοῦν ἀρρώστους, ἀναπήρους κλπ., μὲ ἀγάπη καὶ ὑπομονή, ἂν ἔχουν ἀμαρτίες, τίς σβήνουν μὲ τίς θυσίες πού κάνουν, ἔλεγε ὁ Ἅγιος. Ἄν δὲν ἔχουν ἀμαρτίες, ἀγιάζονται.

Κάποτε μιά γυναίκα τοῦ διηγήθηκε μερικά γεγονότα ἀπὸ τὴν ζωὴ της πολὺ θαυμαστά. Ἀπόρησε ὁ Γέροντας, γιατί ἦταν καταστάσεις πού συναντοῦμε στοὺς βίους τῶν Ἁγίων κι αὐτὴ ἦταν μιά ἀπλὴ γυναίκα. Ὅταν τοῦ διηγήθηκε πὼς εἶχε περάσει τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς της, ὁ Ἅγιος διεπίστωσε ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ της ἦταν μιά θυσία. Ἀπὸ νέα ἀκὸμή ὑπηρετοῦσε ἀρρώστους. Πρῶτα τὸν παπποῦ καὶ τὴν γιαγιά της. Ὅταν παντρεύτηκε ὑπηρετοῦσε τὸν πεθερό καὶ τὴν πεθερά της, πού ἦταν ἐπίσης ἀρρωστοί. Μετὰ ἀρρώστησε ὁ ἄνδρας της καὶ ἔμεινε κατὰκοιτος. Διψοῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια νὰ μελετήση, νὰ πάη σὲ κάποια ἀγρυπνία, ἀλλὰ δὲν εἶχε χρόνο. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν δικαιολογημένη, ὁ Θεὸς τῆς ἔδωσε στό τέλος μαζεμένη τὴν Χάρι Του.

Ὅσοι ὑπηρετοῦν ἕναν ἀρρωστο, ἕναν κατάκοιτο, ἔλεγε ὁ Πατὴρ Παῖσιος, χρειάζεται νὰ προσέξουν πολὺ νὰ μὴν τὸν κάνουν νὰ γογγύση, γιατί τότε τὰ χάνουν ὅλα. Εἶναι βαρὺ νὰ φύγη ἡ ψυχὴ μὲ γογγυσμὸ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὅταν ἀρρωσταῖν ἕνα μέλος τῆς οἰκογένειας, ὅλη ἡ οἰκογένεια πονάει. Καί ὁ ἀρρωστος ὑποφέρει, κουράζεται καὶ θέλει νὰ πεθάνη, ἀλλὰ καί οἱ δικοὶ του, πού τὸν ὑπηρετοῦν, στενοχωριοῦνται, ταλαιπωροῦνται καὶ κουράζονται. Καί, ὅσο περισσότερο δεμένοι καὶ ἀγαπημένοι εἶναι, ἐπιτρέπει στό τέλος ὁ

Πρὸς τιμὴν τῆς ἀγιοκατατάξεως τοῦ πατρὸς Παῖσιου, θὰ δημοσιεύουμε στὴν σελίδα αὐτή, γιὰ λίγο καιρὸ, ἱστορίες ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου.

Θεός, καί ὁ ἀρρωστος καὶ αὐτοὶ πού τὸν ὑπηρετοῦν νὰ ταλαιπωροῦνται πιο πολὺ, νὰ πονοῦν πιο πολὺ, μέχρι νὰ φθάσουν νὰ ποῦν: “Ἄς τὸν πάρη ὁ Θεός, νὰ ξεκουρασθῆ”, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν κι αὐτοὶ. Βλέπετε, ὅταν μιά οἰκογένεια εἶναι πολὺ ἀγαπημένη, καί οἱ γονεῖς πεθαίνουν ξαφνικά, χωρὶς νὰ ἀρρωστήσουν, καὶ δὲν ταλαιπωροῦνται οὔτε οἱ ἴδιοι οὔτε τὰ παιδιά τους, γιατί δὲν χρειάστηκε νὰ τοὺς ὑπηρετήσουν, ὁ πόνος τοῦ χωρισμοῦ γιὰ τὰ παιδιά εἶναι πολὺ ὀδυνηρός.

Κάποιος ἐπισκέπτης ρώτησε μιά ἡμέρα τὸν Ἅγιο πόσο ὁ ψυχικὸς παράγων μπορεῖ νὰ ἐπηρεάση τὴν σωματικὴ ὑγεία, κι ἐκεῖνος ἀπάντησε:

- Ὅταν κάποιος εἶναι ψυχικὰ καλά, ὁ σωματικὸς πόνος γίνεται πιο ἐλαφρὺς. Ὅταν δὲν εἶναι καλά ψυχικὰ, ἡ ὑγεία του ἐπιδεινώνεται. Πάρε γιὰ παράδειγμα ἕναν καρκινοπαθῆ, πού οἱ γιατροὶ τὸν ἔχουν ξεγραμμένο. Ἄν πιστεῦη στὸν Θεὸ καὶ βρεθῆ σὲ μιά χαρούμενη πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα, μπορεῖ νὰ ζήση περισσότερο, ἐνῶ διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ σβῆση ἀπὸ τὴν στενοχώρια του μέσα σὲ λίγες ἐβδομάδες. Καμμιά φορά μπορεῖ κάποιος νὰ αισθάνεται ὑγιής, οἱ ἐξετάσεις νὰ μὴ δείχνουν τίποτε, ἀλλὰ νὰ ἔχη κάτι πού τὸν ταλαιπωρεῖ ψυχικὰ, νὰ μὴν εἶναι πραγματικὰ καλά. Γιατί οἱ περισσότερες ἀρρώστιες ἀπὸ τὴν στενοχώρια ξεκινοῦν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κάποιο εὐαίσθητο σημεῖο. Μιά στενοχώρια ἄλλον θὰ τὸν χτυπήση στό στομάχι, ἄλλον στό κεφάλι.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἅγιος Παῖσιος, καὶ ὀλοκλήρωσε τὴν ἀπάντησί του, ἐπισημαίνοντας:

- Τό καλύτερο φάρμακο γιὰ μιά ἀρρώστια εἶναι ἡ πνευματικὴ χαρά, γιατί σκορπáει τὴ θεία Χάρι στὴν ψυχὴ. Ἡ πνευματικὴ χαρά ἔχει μεγαλύτερη ἱαματικὴ δύναμι γιὰ ὅλες τίς ἀρρώστιες. Εἶναι ἡ θεϊκὴ ἀλοιφή, πού ἐπουλώνει τίς πληγές. ■

Αθωνική

www.athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΩΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

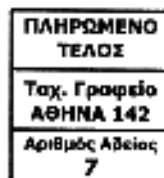
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 –

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με